

DE TWEEDE BRIEF VAN PETRUS

F.W. Grant

DE TWEEDE BRIEF VAN PETRUS

De numerieke structuur van de Schrift

De tweede brief van Petrus

De numerieke structuur van de Schrift

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2025
Copyright: OudeSporen online uitgeverij
Engelse versie: STEM Publishing / BrethrenArchive.org

Inhoud

2 Petrus algemeen	8
De verdeling van de brief	9
Opmerkingen	10
Afdeling 1. (2 Petrus 1)	11
Wat de gerechtigheid van een goddelijke Messias aan de gelovige heeft verschaft	11
Afdeling 2. (2 Petrus 2)	33
De voortgang van het kwaad en de verleiding van valse leraren.	33
Afdeling 3. (2 Petrus 3)	41
De dood en opstanding van de aarde	41
Bijlagen	53
Bron	53
Volgorde en indeling van de Bijbelboeken	54
Betekenis van de cijfers	55

2 Petrus algemeen

De tweede brief is, zoals alle brieven, een aanhangsel van de eerste. Het is ook, zoals we hebben gezien in het geval van Thessalonicenzen en Timoteüs, iets dat God ons heeft gegeven met het oog op de mislukking en het opkomende kwaad, een genadige voorziening in onze nood die we op dit moment niet al te hoog kunnen inschatten. Het karakter van de brief is over het geheel genomen zeer eenvoudig. In de eerste plaats hebben we wat we zelf nodig hebben in een tijd van verval, die natuurlijk altijd nodig is, maar toch komt de noodzaak speciaal naar voren in de dagen waarvan we meer en meer beseffen dat ze op ons afkomen. Hier wordt ons getoond dat onze bescherming tegen het kwaad, voor zover we die kunnen bieden, ligt in de ontwikkeling in ons van het goddelijke leven dat God ons heeft gegeven. Hoe groter de druk van de stroom tegen ons is, des te meer energie moet er van onze kant zijn om haar het hoofd te bieden; maar deze energie wordt niet voornamelijk getoond in uiterlijke activiteit, of zelfs in strijd met het kwaad, maar in het genot van onze eigen dingen, en in het leven daarin.

Dit is waar het eerste hoofdstuk speciaal bij stilstaat, waarin we zien hoe de apostel schrijft, zoals we eerder hebben gezien, aan bekeerde Joden. Wij vinden wat de gerechtigheid van een goddelijke Messias heeft voorzien voor de gelovige, in het verval van zijn eigen Israëlitische hoop. Daarin worden alle dingen gevonden die tot het leven en de godsvrucht behoren, de kennis van God zelf, die ons

‘geroepen heeft door heerlijkheid en deugd’ en ons bezielt door zijn ‘grote en kostbare beloften’, die ons de noodzakelijke moed moeten verschaffen om door het ongunstige heen te gaan.

Het tweede deel gaat over het kwaad dat reeds is ingetreden, de valse leraren die zouden opstaan - geen vreemde zaak voor een Israëliet om te begrijpen, want inderdaad heeft de christelijke gemeente in haar falen slechts de geschiedenis van het volk van God van vroegere tijden herhaald. Het karakter van deze valse leraars wordt ons getoond, de macht van hun verleiding over velen die schijnbaar uit de verontreinigingen van de wereld waren gehaald, en dat ‘door de kennis van de Heer en Redder Jezus Christus’, en die er toch weer in verstrikt raken, en de laatste toestand wordt erger dan de eerste.

Het derde deel spreekt van het vergaan van de wereld zelf - de dood en opstanding van de aarde, zoals we het kunnen noemen; de belofte die Jesaja al gegeven had, van een nieuwe hemel en aarde, waarin eindelijk gerechtigheid zal wonen, blijft over. Het past bij de strekking van Petrus’ bediening, de voltooiing van Gods getuigenis aan Israël, dat hij ons dit geeft; terwijl Paulus ons van de aarde naar de hemel voert.

De verdeling van de brief

1. (2 Petrus 1.): Wat de gerechtigheid van een goddelijke Messias aan de gelovige heeft verschaft.
2. (2 Petrus 2.): De voortgang van het kwaad en de verleiding van valse leraren.

3. (2 Petrus 3.): De dood en opstanding van de aarde zelf.

Opmerkingen

Afdeling 1. (2 Petrus 1)

Wat de gerechtigheid van een goddelijke Messias aan de gelovige heeft verschaft

De apostel heeft in zijn eerste brief reeds aangetoond hoe God in het christendom een veel betere zaak heeft voorzien dan Israël door haar ongeloof heeft verloren. Hij neemt dit niet opnieuw op, maar hij verwijst ernaar om uit te breiden over de voorziening die op deze wijze is getroffen voor de praktische behoefte van de ziel in de openbaring van God zelf door Christus; wat, zoals we weten, het hart van het evangelie is, zoals het inderdaad van alle goddelijke leer is. De aantrekkingskracht van de heerlijkheid is, zoals reeds gezegd, die ons moet voorzien van de nodige energie om de omstandigheden van het heden te doorstaan; en er wordt aangedrongen op het praktische resultaat hiervan, waardoor juist het kwaad dat is ingetreden alleen maar kan werken tot zegen, onder Gods overheersende hand, van hen die erdoor worden geoefend, en die zo om zich heen een toestand van dingen vinden die de volle energie van de Geest van God vraagt om die het hoofd te bieden.

Als geloof datgene is wat voor ons als christenen de allereerste noodzaak is, dan zijn moeilijkheden, zoals wij zo vaak hebben moeten zeggen, geen belemmeringen voor het geloof, maar alleen datgene wat het geloof oefent en openbaart. Wij vinden hier een zeker verschil in de

wijze waarop de dingen aan ons worden voorgesteld met die welke wij bij Paulus hebben gehad; en hoewel de heerlijkheid van Christus en het delen van die heerlijkheid dingen zijn die ons door beiden worden voorgehouden, voert Paulus ons kennelijk toch vollediger naar de hemel zelf, waar hij die heerlijkheid inderdaad had gezien, zoals Petrus van zijn kant spreekt over wat hij zelf op aarde had gezien, wat de boodschap van de oude profeten had bevestigd. Zoals Petrus ons in de eerste zendbrief heeft teruggevoerd naar de woorden die de Heer tot hem sprak op het moment dat Israëls verwerping reeds openbaar was geworden, zo staat hij hier stil bij wat daarop was gevolgd, en dat is duidelijk, meer dan bij Paulus, de heerlijkheid van het Koninkrijk waarin Mozes en Elias worden aangetroffen, met hun getuigenis van Christus. De speciale lijn van waarheid die aan elk van de geïnspireerde schrijvers is gegeven, is duidelijk. We hebben ze allemaal nodig, en door genade hebben we ze allemaal.

1. Wij hebben allereerst de kracht van de goddelijke roeping in de buitengewoon grote en kostbare beloften die de onze zijn geworden. Dit zijn natuurlijk geenszins Israëls beloften. Het 'kostbare geloof' waarover hij spreekt is het geloof van het christendom, dat in de plaats is gekomen van de verwachting van aardse zegen die het jodendom had geschapen. Zo spreekt hij over 'de gerechtigheid van onze God en redder Jezus Christus'. Zoals Paulus spreekt over de gerechtigheid van God die in het evangelie wordt geopenbaard, zo is er bij Petrus de gerechtigheid van Hem die inderdaad God is, maar die ook Israëls Messias is - een goddelijke Verlosser; die, als het lijkt alsof Hij in Israël tevergeefs heeft gewerkt en zijn krachten voor niets heeft besteed, toch alleen voor hen die niettemin in Hem hebben geloofd, een ongekende volheid van zegen tevoorschijn haalt.

Genade en vrede worden hun zo vermenigvuldigd in ‘de kennis van God en van Jezus, onze Heer’, waarvan de apostel dus in feite wenst dat ze ook voor ons vermenigvuldigd worden. Helaas, zoals we heel goed weten, vinden we niet altijd de zegen die God ons wil laten kennen. Hoevelen van ons vinden inderdaad de volheid van wat in Gods hart voor ons is? En al lijkt dit misschien niet zo geweldig, gezien onze eigen beperkingen en de oneindigheid van de zegen, toch hoe kunnen we ons verontschuldigen voor de saaiheid en traagheid waarmee we reageren op de goedheid die zich jegens ons heeft geopenbaard? Hoe weinig begeren wij juist die dingen waarin wij nochtans geloven dat alle ware rijkdom, alle zegeningen te vinden zijn.

‘Zijn goddelijke macht’, zegt de apostel, ‘heeft ons alles gegeven wat tot het leven en de godsvrucht behoort.’¹ Zijn macht, let wel, heeft ze ons gegeven. Want hoeveel moest er worden gedaan, opdat deze zegeningen de onze zouden zijn! God heeft niet alleen gesproken, maar ook gehandeld. De nieuwe schepping is een wonderlijker werk in kracht dan wat God zo gemakkelijk tot stand heeft gebracht. Hierin is Hij niet alleen een Werker, maar ook een Lijder geweest; hoe wonderlijk het ook is om hierover te spreken in verband met

1 Er is een duidelijk contrast tussen ‘leven’ en ‘godsvrucht’ - het eerste omvat de nieuwe geboorte, of de toediening van het leven en de ontwikkeling daarvan, totdat het in heerlijkheid zijn ware sfeer bereikt; terwijl ‘godsvrucht’ verwijst naar de praktische wandel. Er zijn drie paar uitdrukkingen in dit gedeelte die veel overeenkomst vertonen. Het eerste is ‘leven en godsvrucht’, het tweede ‘heerlijkheid en deugd’ en het derde ‘deelgenoten van de goddelijke natuur’ en ‘ontkomen aan het verderf’ enz. Het zal opvallen dat de eerste van elk van deze te maken heeft met de goddelijke kant, en de tweede met het praktische leven. - S.R.

Iemand die een goddelijke Verlosser is. En zo is God geopenbaard, zoals wij weten, in Christus, - zelfs niet in tijdelijke manifestatie, hoewel met een eeuwige uitwerking, - maar in Eén die altijd de Mens Christus Jezus blijft, en zelfs, zoals wij in Openbaring zien, in zekere zin als 'het geslachte Lam', en die de troon van God zelf tot de troon van het Lam heeft gemaakt. Hier wordt datgene gevonden wat het hart voor God werkelijk aangrijpt.

Het is een openbaring die in haar uitwerking zelfs niet beperkt is tot de mensenkinderen, maar waarnaar de engelen met aanbidding kijken; voldoende zeker om onze genegenheid op te halen uit een wereld die in de boze ligt, de wereld van het kruis zelf, en waaraan wij door dat kruis gekruisigd zijn. Het is dus niet slechts een verlossing die ons wordt verschaft, hoe wonderlijk dit ook is, en wij hebben niet bereikt wat God voor ons verlangt in de eenvoudige kennis van de verlossing - het is God Zelf die ons tot Zich trekt; en de eenvoudige kennis van de verlossing zoals zovelen die schijnen te kennen, is niet voldoende om te vervullen wat de apostel hier in gedachten heeft. Mensen kunnen zich beroemen op hun verlossing en tot in de kleinste details doorgaan met de wereld in fatsoenlijke vormen; Maar als wij de kennis niet alleen van het heil hebben, maar van de Verlosser, dan is het van Hem die 'ons geroepen heeft door heerlijkheid en deugd', door ons datgene voor te houden wat alle zegeningen van het leven zijn en wat buiten de wereld en alles wat daarin is, staat, terwijl het ons dus 'deugd' geeft, de moed van de soldaat, om door de wereld te gaan als een plaats van louter tegengestelde krachten, waar alles wat ervan is, 'de begeerte van het vlees, de begeerte van de ogen en de hoogmoed van het leven, niet van de Vader is. '

Het is op deze wijze dat Zijn ‘buitengewoon grote en kostbare beloften’ aan ons worden gegeven, opdat wij ‘de goddelijke natuur deelachtig worden, ontkomen aan het verderf dat door de begeerte in de wereld is’. Wij moeten hier opmerken hoe de kracht van het Woord voortdurend datgene is wat de Geest gebruikt om al Zijn werk in ons voort te brengen. Zo worden wij ‘deelgenoten van de goddelijke natuur’; zo worden wij gelijkgesteld met Hem die aan ons is geopenbaard. Wij worden veranderd, zoals de apostel Paulus ons vertelde, ‘in hetzelfde beeld, van heerlijkheid tot heerlijkheid.’ En zo wordt de begeerte overwonnen, die het teken is van het gevallen schepsel, de uitdrukking van verlangens die, omdat ze hun bevrediging niet in God hebben gevonden, nergens anders bevrediging kunnen vinden; en die daarom de ziel die zo haar eigen bevrediging nastreeft, steeds meer vernederen, en bij elke gebroken regenput drinken om de dorst te lessen die nergens anders bevredigd kan worden dan door die fontein van levende wateren, waarvan het ongeloof zich heeft afgekeerd.

Dit is daarom het eerste punt voor ons hier; en het is onmogelijk om de toestand van de dingen rondom onder ogen te zien zonder dit - om in God, zoals Hij Zich in Christus heeft geopenbaard, datgene te hebben gevonden wat voldoende en meer dan voldoende, bevrediging en meer dan bevrediging is, voor elke mogelijke behoefte. Deze dingen komen inderdaad praktisch tot ons in de vorm van ‘beloften’, waar geloof in nodig is om ons aan te houden tot de vervulling ervan, maar die zo onze ogen afleiden van de dingen om ons heen, en de energie van de pelgrim en de overwinnaar ontwikkelen.

2. Alles is gegrond, zegt de apostel, op dit waarmee wij beginnen. De kennis van wat van ons is, moet in ons een ijver opwekken die ons vruchtbaar zal maken voor God. Het nieuwe leven dat God ons gegeven heeft heeft ontwikkeling nodig, en hier is het verschil tussen iemand als Paulus zelf en de meest onvolgroeide, nee, misvormde, die we onder de christenen kunnen vinden. Helaas, hoe velen zijn dat! Het allereerste punt, de ijver, hoe weinig wordt er eigenlijk gevonden om vooruitgang te boeken in de dingen van God! Hoe verschrikkelijk om te denken dat de zekerheid van wat van ons is, bij zovelen eerder ijver lijkt te ontspannen dan te scheppen! We hopen tenslotte in de hemel te komen; en hoe weinig beseffen we desondanks welke eeuwige gevolgen het ontbreken van een goede ontwikkeling op aarde kan hebben! Het heden en de toekomst zijn niet zo ver van elkaar verwijderd als wij geneigd zijn ons voor te stellen, en wij moeten niet denken dat het een juist begrip van Gods genade is dat ons tevreden kan stellen met het bereiken van de hemel zonder voor Christus te hebben geleefd of Hem onderweg te hebben geëerd. Wat de hemel ook moge zijn voor zulke mensen, we kunnen er volkomen zeker van zijn dat verlies hier toch eeuwig verlies zal zijn.²

De apostel, zoals we zien, denkt hier niet aan werken gedaan voor Christus. Deze komen zeker op hun plaats; maar waar hij nu aan denkt is de ontwikkeling van het christelijk karakter, de vruchten van die kennismaking met God waarover hij sprak. Ze worden ons op de meest ordelijke wijze gegeven, en we mogen de volgorde niet missen; maar het is niet, zoals onze gewone versie het zegt, een

2 Wij verwerven hier capaciteit voor het genot van eeuwige dingen. Een eng hart voor Christus zal hier het leven in die mate gehinderd ingaan. Dit zijn inderdaad plechtige gedachten. Mogen we ze ter harte nemen. - S.R.

simpele toevoeging van het een aan het ander waarover hij spreekt. Het is, zoals gezegd, eerder de ontwikkeling van het leven waarover hij spreekt, die dus het resultaat is van groei, en waarin bloesem en vrucht hun ordelijke opeenvolging en noodzakelijke relatie tot elkaar hebben. Het is dus echt niet: 'Voeg aan uw geloof deugd toe'; maar 'voorzie in uw geloof deugd' - zie erop toe dat uw geloof van die aard is die het voortbrengt. Zonder geloof eerst, zal er geen zijn; en zo met elke stap van wat hier is. De kennis wordt gevonden in de deugd; de matigheid in de kennis, enzovoort; zoals de knop in zichzelf alle delen bevat die zich te zijner tijd moeten ontvouwen, terwijl deze niet alleen moeten worden ontvouwd, of liever gezegd, alleen worden ontvouwd door hun eigen groei en ontwikkeling.

Zo begint hij met geloof.³ Zonder geloof is er geen liefde, is er geen begin; en het allereerste wat uit het geloof moet voortkomen en het moet kenmerken is 'deugd', zoals reeds gezegd, de deugd van de soldaat, - moed, besluit, - die kwaliteit die iemand in staat stelt door alle tegenstand heen te gaan. Dit is natuurlijk een eerste noodzaak als we bedenken wat het toneel is waarin God vrucht voor Zichzelf vindt, hoe grondig Zijn planten exotisch zijn. Alles is van nature tegen ons, als Zijn volk. We moeten dus putten uit ongeziene bronnen. We kunnen niet putten uit de grond van deze wereld.

3 Het is niet gespecificeerd of dit geloof rechtvaardigend is, of dat beginsel in de gelovige in zijn geheel. Zou het eigenlijk niet beide gedachten omvatten? Het geloof is het begin en het hele substraat van het christelijk leven. Als illustraties van de toepassing van 'moed' op beide kanten van dit geloof kunnen genoemd worden de belijdenis van Christus door de blinde man (Johannes 9) tegenover de sterkste tegenstand, en het geloof van de apostelen in hun dienst. - S.R.

Dat is onmogelijk. Wij moeten zijn zoals Christus was, wortels uit een droge grond, ondersteund door de invloeden van de hemel, en niet door de aarde, die geen voedsel kan geven. Geloof op zichzelf betekent de afkeer van de aarde, van alles wat voor het oog of het verstand is; en geloof in de Heer Jezus Christus, de Heer der heerlijkheid die de wereld gekruisigd heeft, is datgene wat de wereld overwint. Dit is dus het eerste waarvan wij ons moeten overtuigen dat wij het bezitten - een vermogen om door te gaan, ongeacht de belemmeringen, waarbij de kosten worden geteld, maar die aan beide kanten meetellen, en waarbij de kosten van het ontbreken van de gemeenschap met Christus en alles wat daarmee samenhangt, worden erkend als datgene wat alle andere overwint.

Hier wordt ons dus aan het begin het principe van de vooruitgang gegeven. Als de aarde voor ons gesloten is, moeten we ons op de hemel richten; en zo is het dat we leren, dus verwerven; we vinden 'in deugd, kennis.' Wij kunnen de dingen van God, hoe eigen die ook mogen zijn, niet leren zonder het eerlijke voornemen ernaar te leven. Als wij onvruchtbare kennis willen hebben, moeten wij ons niet verwonderen als God ons die onthoudt. Welke grotere schade kan onze ziel namelijk ontvangen dan alleen maar een uitwendige kennis van de dingen, zodat wij veronderstellen ze te kennen, terwijl er geen deugd en geen zegen, geen effect in ons teweeg wordt gebracht.⁴

Deze kennis leidt dus tot 'matigheid'. Merk op dat zoals de apostel heeft gesproken over de Schrift als allereerst 'nuttig voor de leer'

4 De moed is niet een blinde 'ijver zonder kennis', maar een redelijke en weloverwogen overtuiging. Hoe vaak komt een stoutmoedige onwetendheid niet tot een verdiende nederlaag, waar een ernstige voeding van Gods woord iemand zou hebben toegerust om alle tegenstand het hoofd te bieden. - S.R.

en vervolgens voor ‘correctie’ zo is het hier ook. Het allereerste wat we moeten doen als we de waarheid leren kennen, is de aanspraak herkennen die de waarheid op ons heeft - de discipline ervan waardoor ze ons van andere dingen scheidt, ons dus zelfbeheersing geeft, de macht om onszelf te bevelen; want we kunnen er zeker van zijn dat we niets anders kunnen bevelen als we hier niet beginnen. ‘In kennis moeten wij dus ‘matigheid’, zelfbeheersing, vinden. De waarheid moet ons besturen, en ons zo de macht van zelfbestuur geven.’⁵ Het hart moet in de kennis zijn, niet alleen het hoofd; en het bestuur van zichzelf, zoals duidelijk is, leidt tot en ontwikkelt wat hier het volgende is, ‘geduld.’

Als wij geen zelfbeheersing hebben in een wereld als deze, waar alles tegengesteld is, hoe onmogelijk zal het dan zijn om geduld te tonen! Als ons hart werkelijk onttrokken is aan de wereld en beheerst wordt door ongeziene dingen, waarin wij in feite de volste voldoening vinden, hoe gemakkelijk zal geduld dan zijn! Als wij zelfs geroepen zijn om het verlies van alle dingen te verdragen, zoals de apostel Paulus het uitdrukt, moeten wij met dit alles niet het verlies verdragen van één ding dat werkelijk van ons is. God heeft dit alles voor ons in eigen beheer. Als we daarom de regering van God erkennen, en als we de genade erkennen die zich jegens ons heeft geopenbaard, zal dat het geduld gemakkelijk maken, het noodzakelijk en zeker maken.

5 Dan weten we niet alleen hoe we een ieder die ons vraagt naar een reden van de hoop die in ons is, moeten antwoorden, maar het zal zijn ‘met zachtmoedigheid en vrees.’ ‘Want de dienaar van God moet niet strijden ... in zachtmoedigheid hen onderwijzen die zich verzetten.’ Hoe perfect heeft onze gezegende Heer dit geïllustreerd. - S.R.

Zo werkt allereerst de waarheid op ons in. Zij bevrijdt ons van alles wat daarmee in strijd is. Zij maakt ons meester over onszelf en onze omstandigheden. Nu zal het leven, als het resultaat hiervan, 'godzaligheid' manifesteren. Hij die in feite het bevel over ons heeft, zal gezien worden als de baas. De omstandigheden zullen ons niet vormen, maar Hij die boven alle omstandigheden staat. Laat ze ongunstig zijn, we hoeven alleen maar stil te zijn en te weten dat Hij God is. Dat is voldoende kennis, als we Hem kennen die God is. Wij zien reeds dat, natuurlijk, de godsvrucht door het hele leven heen moet zijn geweest. Er kan geen geloof geweest zijn, geen deugd, geen kennis, geen matigheid of geduld, los daarvan.

Toch moet zij ruimte vinden voor haar juiste ontwikkeling. Wij worden verlost van de dingen die er tegenin gaan, en zo krijgt het leven een karakter dat inderdaad vreemd ver lijkt te komen in de orde van ontwikkeling; maar wij zullen ontdekken, - daar is geen twijfel over mogelijk, - als wij het overwegen, als wij aan onszelf denken en om ons heen kijken, hoeveel er in de christenen zelf is dat de ontwikkeling van dit karakter belemmert. Hoeveel moet er uit de weg worden geruimd voordat er de serene zaligheid kan zijn die erin besloten ligt - God in allen gezien, God in allen bezeten, God te allen tijde verblijd! Hoe groot is deze verworvenheid! Hoe groot is daarom het verlangen! - Niet dat we er slechts een rudimentaire ervaring van hebben, maar de volledige zaak zelf zoals hier bedoeld.

En dan, 'in godsvrucht, broederlijke liefde.' Maar, zegt de apostel: 'Hierdoor weten wij dat wij uit de dood zijn overgegaan in het leven, omdat wij de broeders liefhebben.' Ook hier is dus iets dat bij het begin in ons begonnen moet zijn. Maar het is duidelijk dat het

voortkomt uit godsvrucht, en dat het gevonden wordt in godsvrucht, niet anders: ‘Hieraan weten wij, dat wij kinderen Gods liefhebben, wanneer wij God liefhebben en zijn geboden bewaren.’

Wij zijn geneigd om hier grote fouten te maken ten aanzien van de liefde Gods zelf, om te oordelen over wat er op deze wijze in ons is, meer door het blijde gevoel dat min of meer tijdelijk wordt opgewekt, en gemeten door de gloed in ons hart, dan door de toetsing ervan door de apostel: ‘Dit is de liefde Gods, dat wij Zijn geboden bewaren’; een test waaronder veel van wat wij als zodanig hebben geteld niet zou standhouden! Bij hoevelen van de schijnbaar lieflijke christenen bij wie, als je het eenvoudige en duidelijke gebod van God met betrekking tot iets brengt, zelfs een wrevel moeilijk te begrijpen is! Hoevelen zijn er die sterk aandringen op bepaalde geboden van God, en hun oog laten vallen op wat in een andere richting Zijn duidelijke bevelen zijn! Maar Zijn geboden zijn Zijn geboden.

Er zijn wat dat betreft geen uitzonderingen, geen graden, mogen we zelfs zeggen. Een duidelijk gebod is dat net zo goed als elk ander duidelijk gebod, en we hebben niet het recht om het belang van het ene gebod zo in te schatten dat het een ander gebod tekort doet. Het is zoals de apostel zegt met betrekking tot de wet: je kunt elk gebod houden behalve één, en als je dat overtreedt, word je gekenmerkt als een wetsovertreder, ongeacht hoeveel je er houdt. God moet de absolute Meester zijn. Hij zal met niets anders tevreden zijn; maar dan, zoals de apostel zegt: ‘Zijn geboden zijn niet grievend.’ Zelfs in de wet was het eerste gebod van allen: ‘Gij zult liefhebben;’ en de Heer vat het samen als alles in zijn essentie: ‘Gij zult liefhebben.’ Wat

is dit anders dan de weerspiegeling van het karakter van Hem die, terwijl Hij dit gebiedt, er noodzakelijkerwijs in geniet?

Alle andere liefde die zo genoemd kan worden is slechts de afspiegeling van Zijn liefde, en wat zijn dan Zijn geboden behalve de dictaten van zo'n volmaakte liefde jegens ons? Maar als 'dit de liefde Gods is, dat wij Zijn geboden onderhouden', dan is hier iets noodzakelijks, zoals de apostel leert, waaraan wij ook onze liefde voor onze broeders kunnen afmeten. Het is geen liefde om het kwaad te negeren. Elkaar daarvan trachten te bevrijden is goddelijk. Om een broeder daaruit te winnen, hoe zalig als dat lukt! Maar het negeren ervan is oneer aan God en wreedheid tegen onze broeder, beide in één. Zo kunnen we ten volle begrijpen hoe we 'in godsvrucht' de 'liefde' moeten vinden.⁶

Er is maar één ding dat de apostel hieraan toevoegt, en dat is alles in één woord, zoals men kan zeggen: 'In broederlijke liefde, heb lief.' Liefde is wat God is. Het is de goddelijke natuur zelf; en is dus, zoals we hier weer zien, wat vanaf het begin bij ons is geweest; maar de volle ontwikkeling ervan is waar de apostel hier voor pleit. Dit zijn de stappen die daartoe leiden; en er is geen andere manier van bereiken dan op deze manier. Dit is dus wat de waarheid in ons moet bewerken. Hier is hoe de 'buitengewoon grote en kostbare beloften' zich moeten bewijzen als hebbende in zich alle dingen die tot het leven en de godsvrucht behoren'. Dit zijn de dingen die ons alleen in

6 Kan hier niet ook een suggestie liggen van het gevaar van egoïsme in geestelijke dingen? De deugden waarover reeds gesproken is, zijn eerder persoonlijk dan wederzijds. Maar godsvrucht kan niet zelfzuchtig zijn; geen enkele hoeveelheid zelfcultuur is voldoende. Alles moet doordrongen zijn van die liefde tot de broeders, die zowel hun welzijn en vooruitgang als die van zichzelf in aanmerking neemt. - S.R.

staat stellen door een wereld te gaan die de wereld van Satan is, waar de verleiding aan de ene kant wordt versterkt door de tegenstand aan de andere kant, en beide zouden zich verenigen om ons te maken tot wat de apostel noemt ledig en onvruchtbaar wat betreft de kennis van onze Heer Jezus Christus.'

Wij hebben gezien hoe de apostel van de liefde, de discipel die op deze wijze meer dan wie ook het hart van de Heer naar zich toe trok, spreekt over waar hij dit karakter had verworven, en hoe alleen wij het kunnen verwerven. 'Wie zondigt', zegt hij, 'heeft Hem niet gezien, noch gekend.' Een levende kennismaking met Hem, wandelen in Zijn gezelschap, leren van dag tot dag in Zijn aanwezigheid - dit is wat onvruchtbaarheid voor ons onmogelijk zal maken. Wij zullen ook niet met onszelf bezig zijn. Het zal voldoende zijn in Zijn gezicht te kijken, onze eigen tekortkomingen te beseffen. Hij is het zelf die gezegd heeft: 'Hierin is Mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt; zo zult gij Mijn discipelen zijn.'

Dat 'de kennis van onze Heer Jezus Christus' onvruchtbaar zou zijn, is in strijd met de aard ervan. De enige manier waarop die tot stand kan komen, zegt de apostel, is door haar te vergeten. 'Wie deze dingen mist, is blind, kortzichtig en heeft zijn reiniging van zijn vroegere zonden vergeten.' Het is onmogelijk in de dingen te leven zonder overeenkomstige vruchten. Het is onmogelijk in de zon te zijn zonder haar stralen te weerkaatsen. Als we ze niet weerkaatsen, moeten we er uit zijn. Dat is het hele verhaal; en helaas voor de mogelijkheid, die overal in de Schrift het duidelijkst naar voren komt, dat zij die gereinigd zijn en die eens leefden voor de vreugde en zegening van de waardering van goddelijke liefde als deze, ooit vergeten wat zij

hebben meegemaakt en de prijs die voor hun bevrijding is betaald; en toch besluipen deze dingen gemakkelijk en rustig iemand. Het is inderdaad de enig mogelijke weg. Een openlijke aanval van de vijand zou worden weerstaan door een ziel in de vreugde van de liefde van een Verlosser; maar diezelfde ziel kan er geleidelijk aan van worden gespeend door de druk van andere dingen - de roep van ingebeelde plichten, de noodzakelijke bezigheid met de dingen van de wereld, de zorgen van dit leven, en de bedrieglijkheid van rijkdom, die, helaas, zelfs degenen bedriegt die ze niet bezitten.

Het geweten wordt niet gealarmeerd door een openlijke val. Gods genade kan inderdaad een val toestaan, om iemand wakker te schudden voor wat hem overkomt; Maar in hoeveel gevallen is er niets dat het geweten alarmeert, niets dat duidelijk slecht is, - een beetje vergeetachtigheid van het gebed, een beetje verwaarlozing van de meditatie, een beetje minder tijd om met het Woord bezig te zijn, een grotere druk van de dingen, zodat juist de tijd die op deze manier gebruikt kan worden onvruchtbaar zal zijn, - hoe gestaag en sluipend kan het werk van verval doorgaan en grijze haren komen over iemand terwijl hij het niet weet! De Geest van God die Christus wil bedienen is bedroefd, de kracht is uit het leven verdwenen, er is niet langer de vreugde van de Heer die kracht is, het geloof is niet meer in zijn juiste activiteit. Dit is wat 'kortzichtigheid' betekent. Geloof is dat nooit.

Het gezicht is naar Egypte gekeerd, er is een hongersnood in eigen land, en dan zijn de stappen spoedig ook in die richting, en alleen de barmhartigheid van God kan doen beseffen wat het allemaal betekent. Daarom moeten wij ijver aanwenden om onze roeping en verkiezing zeker te maken, - niet alsof ze op zichzelf iets anders

dan zeker waren, - maar om ze te maken tot een standvastig besef in de ziel, een drijfveer tot actie, een kracht om zich te wijden aan de dingen waarvoor God ons geroepen en uitverkoren heeft: 'Want indien gij deze dingen doet,' voegt de apostel eraan toe, 'zult gij nooit vallen; want zo zal u rijkelijk toegang worden verschaft tot het eeuwige koninkrijk van onze Heer en Redder Jezus Christus.' Hij heeft het niet alleen over 'binnengaan', maar over een rijkelijk verzorgde ingang. God wil niet dat wij daar binnengaan zonder iets mee te brengen dat voor Hem aanvaardbaar is, en iets dat Hem tot eigen lof zal strekken.

Laten we opmerken dat Petrus nog steeds over het koninkrijk spreekt. Hij zou niet op deze manier kunnen spreken over het rijkelijk binnengaan in het huis van de Vader. Het zou niet op dezelfde manier geschikt zijn. De beloningen die hij in gedachten heeft horen eerder bij het koninkrijk dan bij het Vaderhuis. De titels en waardigheden van het koninkrijk, ongeacht hun waarde, komen echt niet ter sprake in verband met de Vader en onze verhouding tot

Hem als zodanig.⁷ We moeten de verwarring vermijden die in zoveel gedachten bestaat tussen wat de vrucht is van het werk van Christus en wat de vrucht is van ons eigen werk; en we moeten onthouden dat per slot van rekening de waarachtigste, lieflijkste, prachtigste dingen, zoals noodzakelijkerwijs de vrucht van het werk van Christus moet zijn, juist de dingen zijn die we gemeenschappelijk hebben. Een kind kan nooit anders of minder zijn dan een kind in die eeuwige staat. Afstand van een kind tot de Vader is onmogelijk.

De leden van het lichaam van Christus zijn dat, niet uit eigen streven, maar uit Zijn gave. Die relatie tot Hem, waarvan de Schrift spreekt onder het beeld van de bruid, omvat het gehele christelijke gezelschap, waaruit niemand kan wegvallen die er ooit toe heeft behoord. Maar

7 Men moet echter bedenken dat er niets vergankelijks is aan dit koninkrijk; het is 'het eeuwige koninkrijk van onze Heer en Verlosser Jezus Christus'. Momenteel zijn wij in 'het Koninkrijk der hemelen' - zijn geheimzinnige vorm, tijdens de afwezigheid van de Koning, en waar goed en kwaad samen moeten kunnen groeien (Matt. 13). Tijdens het Millennium zal het de zichtbare en uiterlijke vertoning zijn van het Koninkrijk van de Mensenzoon - al het kwaad zal daar ondergehouden worden door onmiddellijke goddelijke macht. Door sommigen is gedacht dat dit het einde van het Koninkrijk is, en als bewijs hiervoor is de passage in 1 Kor. 15 aangehaald: 'Dan komt het einde, wanneer Hij het Koninkrijk zal hebben overgegeven aan God, ja aan de Vader ... dan zal ook de Zoon zelf onderworpen zijn aan Hem, die alles onder Hem gesteld heeft, opdat God zij alles in allen' (1 Kor. 15:24, 28). Als men ziet dat dit verwijst naar het Duizendjarig Rijk van Christus als Mensenzoon, zal men begrijpen dat dit op geen enkele wijze afbreuk doet aan het eeuwige Koninkrijk van onze Heer en Verlosser waarover hier wordt gesproken. Sommigen zijn zo ver gegaan om over het einde van het Koninkrijk te spreken als 'de grote verzaking', waardoor de indruk wordt gewekt dat onze Heer afstand doet van bepaalde heerlijkheden. Maar ons wordt verteld dat Hij voor altijd deelt in de heerschappij van God; 'De troon van God en het Lam zullen daarin zijn' (Openb. 22:3.) - S.R.

hoewel de relatie niet wordt en niet kan worden aangetast door onze trouw hier in de relatie, zijn er toch dingen van het meest kostbare karakter die kunnen worden aangetast. De witte steen met de naam erop geschreven, het getuigenis van Zijn goedkeuring, dat wat niet is voor publieke vertoning maar voor geheime gemeenschap tussen de ziel en Hem, dit hangt duidelijk af van het feit dat Hij iets heeft om goed te keuren; en, zoals reeds gezegd, de eerbewijzen van het Koninkrijk, dingen die door Zijn hand worden geschonken als getuigenis van Zijn goedkeuring, zijn noodzakelijkerwijs van dit karakter. Als we er goed over nadenken, zal het eerder nederigheid in ons bevorderen dan hoogmoed om te denken aan enige beloning voor mensen zoals wij. Toch zal de liefde schenken, en de liefde van onze kant zal datgene wat zij schenkt zeker waarderen. Zijn gaven zullen zichzelf waardig zijn, terwijl Hijzelf oneindig veel groter is dan alle gaven. Maar laten we de oproep van de apostel hier niet vergeten, die we niet kunnen negeren zonder verlies, niet alleen voor de tijd, maar voor de eeuwigheid.

3. Vervolgens verzekert de apostel degenen tot wie hij zich richt van zijn verlangen naar hen, en dat hij er dus voor zal zorgen hen steeds te herinneren aan datgene wat zij toch kenden en waarin zij gevestigd waren. Hoe vreemd, als we het karakter van deze dingen beseffen, dat het nodig is deze opwekking te laten plaatsvinden door iemand te herinneren aan datgene waarvan het niet alleen vreugde is om eraan te denken, maar waarvan het in feite alle vreugde is die we hebben om eraan te denken! Daarom zou hij, zolang hij in de tabernakel van het lichaam was, ernaar streven dit te doen, temeer daar hij van de Heer zelf de aankondiging had dat hij spoedig zijn tabernakel zou afleggen. De apostel Johannes heeft ons verteld over de aankondiging

die de Heer hem had gegeven dat wanneer hij oud zou zijn, een ander hem zou omgorden en dragen waarheen hij niet wilde.

Dit, zo wordt eraan toegevoegd, betekende welke dood hij zou sterven; maar er staat niet dat Petrus op dat moment precies de betekenis daarvan inzag. Kennelijk had hij sindsdien een duidelijker en persoonlijker woord van de Heer gekregen.⁸ In deze brief voorziet hij op deze wijze in hen en tegelijkertijd in onze eigen behoeften, door de goedheid van God. Hoe wonderbaarlijk is de barmhartigheid die ons aldus iets heeft gegeven dat niet de onzekerheid van de traditie en de vatbaarheid voor verderving moet hebben, maar een duidelijk woord dat te allen tijde binnen ons bereik blijft!

Dat hij en de andere getuigen geen kunstig bedachte fabels hadden gevolgd bij het bekendmaken van de macht en de komst van onze Heer Jezus Christus kon hij hen verzekeren als een van de ooggetuigen van Zijn majesteit, die op de heilige berg, - voor altijd geheiligd door de wonderlijke herinnering aan Zijn gedaanteverandering, - van God de Vader eer en glorie had ontvangen. De stem was afkomstig van dat bekende heiligdom van de Godheid dat zo'n grote plaats innam in Israëls geschiedenis, en dat hij hier 'de uitstekende heerlijkheid' noemt. Het was de 'wolk' die vroeger met het volk door de woestijn trok, die met hen het land was binnengegaan, die in een tent en tabernakel had gewoond totdat Salomo het huis bouwde. Dat was wat Ezechiël zag; eindelijk vermoeid door het ongeloof en de verdorvenheid van

8 Wat een licht werpt dit overigens op de gezegende hoop van de komst van de Heer. Dat, en niet de dood, was de normale hoop van de christen. Er was een speciale openbaring voor nodig, zoals hier in het geval van Petrus, om iemand te laten weten dat hij zou sterven. Zo ver bezijden de waarheid is het algemene gezegde: 'We moeten allemaal sterven.' - S.R.

het bevoorrechte volk, vertrok hij tenslotte voordat Nebukadnezar het huis zelf omver wierp. Nu had die heerlijkheid inderdaad een plaats van rust gevonden, niet in een met handen gemaakt huis, maar in een levende Persoon, Gods geliefde Zoon, in wie Hij Zijn vreugde had gevonden. Wat een Stem om nu te horen - niet langer de geboden van een vurige wet, maar het getuigenis van Hem die in genade met hen optrok, en in wie zij voor hun eigen ziel reeds de goddelijke voorziening voor hun diepste nood hadden gevonden!

Hier was inderdaad de bevestiging van het profetische woord waarin het Oude Testament getuigde van het Nieuwe, de helderheid die voor de ziel scheen langs het spoor van de geschiedenis, te midden van de duisternis van de wereld, totdat de dag zou aanbreken en de Morgenster zou opkomen. Deze passage is voor velen een bekende moeilijkheid, maar de apostel bedoelt zeker niet het gebruik van profetie te beperken als iets om ons te bemoedigen, totdat we de juiste christelijke hoop hebben. Die hoop hadden degenen aan wie hij schrijft zeker. Was het niet reeds hun hoop, die het woord der profetie bevestigd zag toen zij de gezegende Ene voor zich hadden die tegelijk de Morgenster is, die zijn volk tot zich zal roepen, en de Zon der gerechtigheid, de bringer van de dag op de gehele aarde?

Het is helemaal geen verklaring dat de profetie haar doel zou hebben bereikt wanneer deze anticiperende bevestiging ervan zou plaatsvinden; maar zoals zij wees, zo leidde zij tot het einde: haar licht dat van eeuw tot eeuw helderder en breder werd, zoals het nu nog steeds voor ons doorgaat, waarbij de nacht nog steeds om ons heen is, hoewel het in ons hart geen nacht is, maar dag, want op ons is het licht van die toekomst al opgegaan. De profetie, zelfs van het

Oude Testament, wordt dus niet terzijde geschoven. Het geloof dat het grote einde ervan erkent als dat wat nog moet komen, hecht zich alleen maar meer aan het getuigenis waardoor in feite de helderheid ervan steeds meer op de weg schijnt tot de volmaakte dag. De juiste plaatsing van de haakjes neemt hier alle moeilijkheden weg.

De apostel voegt hieraan toe wat voor velen opnieuw een moeilijkheid was, maar op een andere manier. ‘Dit wetende, dat geen enkele profetie van de Schrift een eigen interpretatie heeft.’ ‘Eigen’ is de letterlijke betekenis van het woord hier, dat onze gewone versie geeft als ‘privé’, en dat Rome heeft verdraaid, op de ons bekende manier, door het te laten betekenen dat de Schrift niet door de enkeling voor zichzelf mag worden uitgelegd, maar dat hij de instemming van de Gemeente moet hebben voordat hij zeker kan weten wat er in staat. Maar de woorden van de apostel zeggen niets van dien aard. In de eerste plaats spreekt hij duidelijk over de profetie, niet over de Schrift in haar geheel, hoewel het niet nodig is te betwisten dat de Schrift ons altijd meer en meer begrijpelijk wordt gemaakt door het licht van andere Schriften.

De gewoonte om afzonderlijke teksten los te zien van hun context is, zoals we weten, vaak zeer rampzalig geweest voor de interpretatie; maar dit heeft niets te maken met het zogenaamde ‘recht van privé-oordeel’, dat beter gezegd kan worden als de vrijheid van de ziel om voor zichzelf te horen wat door de Geest aan iedereen bekend is gemaakt. De andere gedachte is slechts een handige manier om de stem van de Gemeente te laten prevaleren boven de stem van de Schrift, en om de Geest op te sluiten in een corporatie die voor het beoogde doel alleen te vinden is in bepaalde ingebeelde

vertegenwoordigers ervan, en die, hoe ernstiger wij ernaar zoeken, hoe meer aan ons ontsnapt. De stem van de Gemeente, zoals gegeven in het beroemde gezegde: 'Quod semper, quod ubique, et quod ab omnibus' - dat wil zeggen: 'Wat altijd, wat overal, en wat door allen wordt geloofd,' heeft in feite geen bestaan.

Het is bekend dat vaders vaders hebben tegengesproken; vergaderingen hebben met concilies gestreden; pausen hebben met pausen gestreden: er is niets dat men op deze manier met vertrouwen kan vasthouden. Alles bij elkaar is het hoogstens het woord van mensen - van mensen die niet altijd even respectabel zijn, en de Geest die in hen zou wonen wordt verondersteld, maar weinig geopenbaard. Hoe gezegend is het om je van dit alles te wenden tot dat woord van God - dat niet gericht is aan leraren, maar aan particuliere christenen, dat particuliere christenen daarom zeker in staat zijn om te ontvangen, of het verstomt zichzelf, en dat op zijn eigen fijne, huiselijke manier spreekt in de taal van Eén wiens getuigenis het was dat 'aan de armen het evangelie wordt verkondigd' (Matt. 11:5)!

Hier wordt niet de hoogmoed van het hart gevoed door het besef van de goddelijke stem die tot de mens spreekt, maar de nederigheid, die zeker zal geloven dat Zijn woord, in de vorm zelf ervan, de meest geschikte uitdrukking vindt, en zijn eigen beste getuige is van de waarheid. Maar, zoals reeds gezegd, 'zijn eigen uitlegging' verwijst niet en kan niet verwijzen naar een particulier oordeel van iemand, maar eenvoudigweg naar een uitlegging die geïsoleerd is van alles wat hetzelfde Woord elders heeft gegeven, en die daarom noodzakelijkerwijs het risico zou lopen van zijn juiste gebruik te worden verdraaid, zoals een zin min of meer gebroken, of een

bladzijde van een boek losgemaakt van de rest ervan. En het is over de profetie dat de apostel spreekt, niet over de Schrift in het algemeen, en de profetie die in al haar delen alleen de Geest van God als Auteur heeft. ‘De mensen spraken van God,’ niet anders; dus niet naar hun eigen wil of naar hun eigen gedachten, maar bewogen door Hem die het einde ziet van het begin, en voor wie alle diepten van God bekende werkelijkheden zijn.

Ook dit wil men niet beperken tot de profetie. Het is zeker waar van de Schrift van einde tot einde. Het is onze vreugde dit te weten. Maar tegelijkertijd is het een eerste beginsel voor profetische interpretatie om op deze manier het verband te beseffen van elke afzonderlijke profetie met de profetie als geheel. Zo worden wij ervoor behoed, dat wij de profetie alleen maar toepassen op bepaalde dingen, die in Gods gedachten toch niet zo belangrijk zijn als in de onze, en die zelfs geheel buiten de sfeer van Gods openbaring liggen. Wij zullen overal, wanneer wij de profetie zelf ter hand nemen, ontdekken hoe belangrijk deze regel is die ons hier wordt aangekondigd. Zo krijgen de dingen hun plaats en relatie tot elkaar - een relatie die ons de zekerheid geeft dat zij inderdaad tot die plaats behoren. Alleen hier zal blijken dat zij in alle delen volkomen beantwoorden aan hetgeen geschreven staat, en wij zullen nooit de last van wat te wijten is aan een fout van onze kant, een louter menselijke vergissing, op de Schrift hoeven te leggen.

Afdeling 2. (2 Petrus 2)

De voortgang van het kwaad en de verleiding van valse leraren.

We komen nu, in de tweede afdeling, om te kijken naar de ontwikkeling van het kwaad, helaas, in wat de belijdende Gemeente van God op aarde is; de oppositie van de vijand, waarvan we al geleerd hebben dat die zo algemeen is door imitatie van de waarheid, maar ook door het samenweven van dwaling en waarheid, zodat de waarheid ware zielen zal aantrekken en hen zo op hun hoede zal brengen voor de dwaling die ermee vermengd is. Hoe wezenlijk is de tegenwoordige tijd een dag van zulke vermenging! En hoe overvloedig zijn in deze tijd de sancties van valse profeten, die zich christelijk noemen of zo goed mogelijk een christelijk aspect aannemen om te misleiden! De wil van de mens, zo zullen we zien, is het kenmerk van de valse profeet, precies datgene waarvan de apostel ons zorgvuldig heeft verzekerd dat het absoluut vreemd is aan de ware.

1. Terugkijkend herinnert de apostel degenen tot wie hij zich richt - Israëlieten, zoals we weten - dat er altijd valse profeten onder het volk waren en zijn geweest. Dit zou niet ophouden in het christendom, zoals men gemakkelijk zou kunnen denken en zeker zou hopen; de helderheid en zegening van Gods genade daarin laten geen succesvolle imitatie toe. Neen, zegt de apostel, er zullen valse leraars onder u

zijn, en die gaan tot het uiterste van opstand tegen de Meester die hen kocht. Hij zegt niet 'verlost'. Hij denkt hier niet aan verlossen. Christus heeft alles gekocht. De hele wereld is van Hem, met alles wat zich daarin bevindt, en niet alleen als Schepper, maar als Degene die een oneindige prijs heeft betaald om haar als het ware aan Zichzelf terug te geven.⁹

Wat het wel inhoudt is het recht over hen van Degene die deze aankoop heeft gedaan, een recht dat zij kunnen ontkennen, zoals in feite de genoemde personen het zouden ontkennen. Zij zouden een geest van rebellie ontwikkelen die snelle vernietiging zou brengen, niet alleen over henzelf, maar over allen die hen volgden. Hun wegen zouden wegen van losbandigheid zijn, - duidelijk hun eigen weg, - maar die er door het aantal van hun volgelingen toe zouden leiden dat de weg van de waarheid gelasterd zou worden door hen die er beleden volgelingen van waren.¹⁰ Op zoek naar hun eigen doeleinden zouden zij slechts kooplui voor eigen rekening zijn, die met goed gedraaide woorden koopwaar maakten van het volk van God zelf, om alleen hun eigen begeerte te bevredigen, hun begeerte naar macht, begeerte naar geld, begeerte naar roem, elke andere soort begeerte die op de mens drukt. Het oordeel over hen was van oudsher verordend, en als het ware klaar om uit te breken. Het geduld van God was niet

9 Zo werd de hele akker gekocht (Matt. 13) ter wille van de verborgen schat - de wereld, ter wille van Israël. Dus ook in Hebr. 10:29 wordt over afvalligen gesproken als zijnde 'geheiligd' (apart gezet) door het bloed van het verbond. Dit is natuurlijk alleen uitwendig, en heeft geen gedachte aan verlossing. - S.R.

10 Op dezelfde manier werd de naam van God gelasterd onder de heidenen door de goddeloosheid van de Joden (Rom. 2:24). De wereld is altijd bereid om aan het ware de uitwassen van de valse imitatie toe te schrijven. - S.R.

onverschillig, en de schijnbare voorspoed die zij intussen mochten hebben, zou de volledigheid van hun uiteindelijke dood niet in de weg staan.

2. De apostel vermaant nu degenen die het gevaar lopen zich te laten meeslepen door de valse pretenties van zulke mensen, te denken aan het oordeel dat al is geveld over hen die in vroegere tijden in dezelfde koers van wetteloosheid en opstand tegen het gezag van God wandelden. De engelen die gezondigd hebben, heeft God in de put geworpen, door hen over te leveren aan ketenen van de duisternis om bewaard te worden voor het oordeel - een gezelschap dat, zoals het lijkt door wat er over hen gezegd wordt, gescheiden moet worden gehouden van de meer algemene klasse van Satan en zijn engelen, die, zoals we weten, nog niet in gevangenschap zijn, maar heen en weer gaan op de aarde en daarin op en neer lopen, waarbij Satan zelf op dit moment de vorst van deze wereld is.

Deze daarentegen zijn al in ketenen, niet precies in de hel, wat in de kracht die het nu bij ons heeft de uiteindelijke plaats van kwelling zou betekenen. Hier is duidelijk sprake van een toestand die voorafgaat aan het oordeel dat voor hen en voor alle anderen aanstaande is, één en hetzelfde oordeel op hetzelfde moment. De apostel brengt opnieuw het oordeel van die oude wereld naar voren, waaruit Noach, 'de achtste persoon', - of één onder de acht, - 'een prediker der gerechtigheid' werd gered, terwijl de zondvloed over de wereld der goddelozen werd gebracht. Het is hetzelfde voorbeeld als in de eerste zendbrief, en duidelijk op dezelfde manier gebruikt: niet om Gods genade aan hen die verloren gaan te benadrukken, maar juist

het tegenovergestelde - om hun oordeel te benadrukken, en dat uit een hele wereld van goddelozen slechts acht personen werden gered.

Vervolgens gaat hij over tot de steden Sodom en Gomorra, die God in de as had gelegd, veroordeelt hen met een vernietiging en maakt hen tot een voorbeeld voor hen die goddeloos zouden leven.¹¹

Ook hij bevond zich op een plaats waar hij duidelijk geen roeping van God had om zijn aanwezigheid te rechtvaardigen. Hij was een rechtschapen man, die zich ergerde aan het slechte gedrag van de goddelozen, en dat van dag tot dag, terwijl hij in hun midden zag en hoorde wat er gebeurde. Maar waarom was hij daar om zijn ziel ermee te kwellen? Toch was hij, hoewel in Sodom, niet van Sodom, en de Heer weet de godvruchtigen uit de verzoeking te verlossen, terwijl hij de onrechtvaardigen tot de dag des oordeels onder straf houdt. Zelfs in die voorlopige gevangenis van de verlorenen moet er noodzakelijkerwijs het gevoel zijn dat Gods toorn blijft rusten op degenen die daar opgesloten zitten, hoewel de tijd van volledige en definitieve verdeling nog niet gekomen is. De apostel benadrukt twee dingen in het bijzonder als opgemerkt onder hen - het uitbreken van het vlees in zijn grofste karakter, en het opzij zetten van alle gezag. Deze twee dingen gaan natuurlijk noodzakelijkerwijs samen;

11 In de drie gevallen van zonde en haar oordeel lijkt er sprake te zijn van een ontwikkeling van het kwaad: bij de engelen zijn eigenwilligheid en opstandigheid prominent aanwezig; bij hen die bij de zondvloed werden geoordeeld, zijn geweld en wetteloosheid aanwezig; terwijl het in Sodom en Gomorra gaat om de afschuwelijke verdorvenheid van het vlees. Het verlaten van God is dus het begin van een loop der zonde, die zich ten volle openbaart in een onuitsprekelijke verdorvenheid. Men zal ook opmerken dat, hoewel niet in de uiteindelijke plaats van verdoemenis, de straf en het oordeel in elk geval onherroepelijk zijn. - S.R.

althans, het laatste gaat gepaard met het eerste. Zo heeft God zich dus geopenbaard, in staat om te verderven aan de ene kant, in staat om te verlossen aan de andere kant, en aan beide kanten trouw aan Zijn natuur en aan Zijn woord.

3. Wij hebben nu de volledige manifestatie van deze goddelozen van de laatste dagen. Hetzelfde algemene karakter wordt in hen gezien, alleen grijpt in de voortdurende weerstand tegen de lankmoedigheid van God, die redding is, en tegen het volle licht dat is binnengekomen. Dit is in feite wat de laatste dagen zo slecht maakt: niet dat je, als je alleen naar de uiterlijke toestand kijkt, altijd zou kunnen zeggen dat het slechter is dan wat de wereld ooit vol is geweest; maar, zoals we hebben geleerd in Paulus' brief aan Timoteüs, het kwaad heeft gewrocht in de tegenwoordigheid van de waarheid, waaraan het in de eerste plaats inderdaad trouw leek te zijn, en die in feite min of meer de controle had. Zo was er een vorm van godsvrucht, terwijl de kracht ervan werd ontkend. Hier hebben we iets soortgelijks, maar met een vollediger beschrijving, en daarom weerzinwekkender als we het van dichterbij zien.

Zij zijn 'stoutmoedig', 'eigenzinnig, zij vrezen niet om te schelden op waardigheden,' terwijl de engelen, die zoveel groter zijn in macht en kracht, geen scheldende beschuldigingen tegen hen uitten voor het aangezicht van de Heer.¹² Maar deze zijn slechts als dieren van nature, zonder de dwang van het verstand of de vrees voor God, omdat zij het vermogen tot gemeenschap met Hem hebben verloren,

12 Let op het contrast hier tussen de ongevallen engelen en Satan, en vermoedelijk al zijn scharen. Hij is de 'aanklager van de broeders'. De mens toont helaas zijn verwantschap met deze aartsrader door te doen wat de machtige engelen niet durven. - S.R.

en dus alles wat het voortbestaan überhaupt inhield of vereiste. Zij waren slechts als beesten ‘geboren om gevangen en gedood te worden’, dus veel lager dan het beest, want de mens kan niet tot hen zinken zonder lager te zinken. Daarom zullen zij, die zich beklagen over dingen waarvan zij geen weet hebben, omkomen in hun eigen verderf. De zonde bevat een noodzakelijk element van de dood. Zij heeft geen rechtvaardiging van haar bestaan, geen recht om te leven, en de voortdurende afbraak naar beneden leidt noodzakelijkerwijs tot hetzelfde. Zo ontvangen zij het loon van de ongerechtigheid, omdat zij er genoeg in scheppen overdag te zwelgen en niet ‘s nachts, zoals mensen gewoonlijk doen uit schaamte.

Zij hebben geleerd het licht onder ogen te zien en het te trotseren. Zo kunnen zij zelfs bij de christenen hun plaats innemen, terwijl zij louter vlekken en smetten zijn op de christelijke naam; ten slotte zwelgen zij in hun bedrog in de superieure wijsheid waarmee zij de meer goedgezondige zielen om hen heen bedriegen, hun eigenlijke hart gaat uit in hun rusteloze ogen, nooit ophoudend met zondigen, hun hart geoefend hebbend in wegen van persoonlijk gewin, in navolging van Balaam op zijn oude weg, die het loon van de ongerechtigheid liefhad en wandelde, met de hand van God op hem, in de dwaasheid van zijn eigen egoïsme. Zo werd de stomme ezel door God gebruikt om hem te berispen - een menselijke stem, maar met de natuur van een beest; maar het beest berispt de mens, zoals zelfs de natuur van een beest dat doet. Dit zijn dus ‘bronnen zonder water’, naar wie de mensen iets zoeken, maar niets vinden van wat zij willen - ‘verduisterende nevels’, gedreven door de storm van hun eigen hartstochten, met het goddelijk oordeel op de rug, voor wie de duisternis van de duisternis voor altijd is gereserveerd. Dat is de beschrijving van hen aan wie

Gods waarschuwendende stem de mensen wil herinneren in de tijd van Zijn lankmoedige uithouding van hen. Niemand mag denken dat Hij bedrogen is, of dat het oordeel dat Hij voorspelt iets is dat kan worden genegeerd of waarmee kan worden gerommeld.

4. En nu is het effect van dit alles op anderen speciaal gemarkeerd. ‘Door grote zwellende woorden van ijdelheid te spreken, verleiden zij met de begeerten van het vlees degenen die juist ontsnappen aan hen die in dwaling leven,’ mannen onder een zekere macht van de waarheid, veroordeeld in hun eigen geweten, terwijl het hart toch niet getrokken wordt naar of tevreden is met de dingen van God. De mensen worden van het kwaad afgedwongen door de overtuiging dat het oordeel nabij is, en dit is het bekende karakter van zoveel schijnbare bekeringen onder de kastijdende hand van God. Zij worden immers gedreven, niet getrokken; en zo verlokken de begeerten van het vlees hen nog steeds. Zij zouden graag de vrijheid hebben die deze mensen hun beloven, hoewel zij inderdaad zelf slechts de slaven van het verderf zijn, die het minst hun eigen meester zijn wanneer zij denken dat zij dat zijn. Maar zo kunnen zij die ‘aan de verontreinigingen van de wereld ontkomen zijn door de kennis van de Heer en Redder Jezus Christus’ opnieuw verstrikt raken en overwonnen worden, mensen die in hun hart tussen twee meningen in staan, hoewel de waarheid zo ver bij hen heeft gezegevierd dat zij gedwongen zijn zich af te scheiden van de dingen die hen nog steeds uitnodigen. Wij moeten hier zorgvuldig opmerken dat degenen over wie de apostel in het eerste hoofdstuk heeft gesproken, degenen zijn die ontsnapt zijn aan het verderf dat door de begeerte in de wereld heerst.

Dit is het echte christelijke karakter. Het hart is tevreden, en tevreden met Christus; en zo hebben zij een beginsel van stabiliteit in zich dat degenen waarover hier gesproken wordt niet hebben. Zij zijn ontsnapt aan de verontreinigingen van uitwendige dingen. Hun eigen innerlijke kwaal is nooit genezen. Dus, hoewel de 'kennis van de Heer en Redder Jezus Christus' dit heeft gedaan, zijn zij slechts honden die terugkeren naar hun verlaten braaksel, en, zoals de gewassen zeug, waarvan men zeker weet dat, ondanks haar reiniging, zij zal terugkeren naar het slijk dat zij liefheeft. Het is dus duidelijk dat de apostel met dit alles niet doelt op datgene wat voor een echte christen een mogelijkheid zou kunnen zijn. Zij zijn hervormd, zoals men zegt; zij kennen de weg der gerechtigheid. Zij zijn overtuigd van datgene wat het licht hun aldus heeft ontdekt; maar dat is alles, en het is duidelijk hoe in een dergelijke toestand, wanneer zij zich desondanks wenden tot datgene wat zij hebben verlaten, hun laatste toestand erger is geworden dan de eerste. Dat is dus het zich uitbreidende karakter van deze kanker van het kwaad, terwijl wij tegelijkertijd zorgvuldig moeten weten hoe God voor de Zijnen heeft gezorgd en hen beschermt.

Afdeling 3. (2 Petrus 3)

De dood en opstanding van de aarde

En nu komen we bij datgene wat is opgemerkt als eigen aan Petrus onder de schrijvers van deze geïnspireerde brieven, hoewel de apostel Johannes het uitvoeriger zal behandelen in de profetie die de boeken van de Schrift afsluit. Wij mogen van de apostel van de besnijdenis een verwijzing verwachten naar hetgeen reeds een belofte was in het Oude Testament zelf, en die te maken heeft met het oordeel, en toch de vernieuwing, van die aarde waarmee Israëls beloften altijd verbonden zijn. De hele mode van deze wereld zal voorbijgaan. Zoals de aarde, zoals wij die nu kennen, reeds haar doop met water heeft gehad, zo zal zij nog haar doop met vuur krijgen. Het toneel van zonde en verderf en dood moet zelf gezuiverd worden van alles wat daaraan herinnert. En dit ligt, zoals wij reeds in Titus hebben gezien, buiten datgene waarover wij hebben leren spreken als de duizendjarige tijd van zegen, die immers slechts 'de wedergeboorte' is, en niet de volmaakte staat, die alleen God bevredigt. Petrus geeft ons hiervan inderdaad slechts een glimp; en de beschrijving van de naperfctie is weinig meer dan zo'n glimp; toch is er iets in dat het diepste belang en onderwijs heeft over de wegen van God, wegen die de noodzakelijke uitkomst zijn van Zijn eigen natuur.

1. Allereerst brengt de apostel hier opnieuw de wettelozen van de laatste dagen voor ons, nu inderdaad in een ander karakter, als ongelovige spotters tegen alles wat hun eigen zekerheid in het kwaad bedreigt. Door het gemoed van degenen tot wie hij zich richt op te wekken, door hen te herinneren aan de woorden zowel van Israëls heilige profeten als aan het latere gebod van de Heer en Verlosser door de apostelen, wil hij hen in het bijzonder de komst van spotters in de laatste dagen doen begrijpen en opmerken, wier ontrouw hen geleerd wordt door de begeerten die zij trachten te bevredigen. Deze hebben een argument dat zich in bepaalde kringen al begint af te tekenen. Zij vragen: ‘Waar is de belofte van Zijn komst?’ en zij beweren dat alles in feite blijft zoals het was vanaf het begin van de schepping. Het is het argument van de ‘eenvormigheid’, maar dan grondig uitgevoerd; en het oordeel van God door de zondvloed wordt genegeerd zoals men dat de laatste tijd heeft willen negeren.

Welk bewijs hebben we van de zondvloed dat kan worden afgeleid van de grote leraar, de wetenschap? De wetenschap heeft de laatste tijd haar stem gegeven in overeenstemming met de Schrift, maar zij is niet welkom bij hen die geen bovennatuurlijke tussenkomst van God in de machinerie van deze wereld wensen. Dit is voor hen verborgen, zegt de apostel; werkelijk verborgen, zodat zij er oprecht in kunnen zijn, en toch door de subtiliteit van hun eigen wil, die zo vaak de scherpste bedriegt. De afhankelijkheid van de oude hemelen van het woord van God, in hoeverre moet dit worden toegegeven? De aarde ‘bestaande uit water en in water’ komt evengoed overeen met het lot van die oude wereld die overstromd werd door water. Is zij werkelijk vergaan? Of is er een gedeeltelijke overstroming of een overlevering van vele verschillende die hiermee wordt verward?

Zijn er geen rassen die er toch doorheen gekomen zijn? Zijn er geen rassen die zo'n traditie niet hebben? Stel hier een vraag, en het is genoeg. Een vraag, als tegen de Schrift, is altijd beschikbaar. Wij zullen het geloven, als het moet, maar wij moeten onze bereidheid tonen, tenminste, om niet te geloven, als een andere theorie zich beter laat goedkeuren. Laat het verslag van het verleden uit de weg zijn, en wat hoeven we te vrezen voor enige profetie van een vurig oordeel, die deze ongeldige memoires van een oude tijd voor ons hebben bewaard? Het is door hetzelfde Woord, en geen ander, dat de hemelen die nu zijn en de aarde zijn opgeslagen, gereserveerd voor het vuur tegen dat wat zijn karakter heeft als een dag van oordeel en vernietiging van goddeloze mensen. Een zedelijk karakter, zoals wij zien, hecht aan deze dingen, en zal zeker de tongen van onzedelijke mensen er tegen losmaken. Maar ook het geweten profeteert van een komend oordeel, een getuigenis waarvan het de mensen veel kost om het zwijgen op te leggen; terwijl de wereld, zoals wij die zien, ondanks alle hervormingen en alle uiterlijke verfraaiingen ervan, niet van dien aard is dat men er zelfs gemakkelijk in kan geloven dat een heilige God er eeuwig mee doorgaat. Een woede die zich uit in de vernietiging van het materiële toneel zelf, dat overal getuigt van het kwaad dat het heeft bezoedeld, is immers niet zonder goedkeuring in het hart dat God kent.

2. Maar hoe zit het dan met die lange wachttijd, die, zoals we weten, door de wetenschap enorm verlengd zou worden, waarin God met zo'n wereld als deze bezig is geweest? De apostel heeft hierover een woord te zeggen. 'Laat dit voor u niet verborgen blijven, geliefden,' zegt hij, 'dat één dag bij de Heer is als duizend jaar, en duizend jaar als één dag.' In de aanwezigheid van Gods eeuwigheid moeten we de

dingen niet zo berekenen als we geneigd zijn te doen. Immers, hoe kan men alle lengte van tijd die men zou kunnen toekennen, en de grootste aanspraak die men zou kunnen maken, vergelijken met die onmetelijke eeuwigheid die daar in geen enkele verhouding toe kan staan? Maar er is nog iets anders. 'De Heer is niet slap wat betreft zijn belofte, zoals sommigen slapte rekenen.' Zijn laksheid is slechts zijn lankmoedigheid. Hij 'wil niet dat iemand verloren gaat, maar dat allen tot bekering komen.' Dit is wat in Zijn hart is, Zijn verlangen voor de mensen, hoe weinig ze er ook op reageren. Maar die dag van de Heer, die zo langzaam komt, zal toch zeker komen, en wel als een dief, die de mensen die de gedachte eraan vrijwillig van zich afzetten, onwelkom overvalt en zo uitnodigt tot misleiding.

'Maar de dag des Heren zal komen,' 'waarin de hemelen met een razend geraas zullen vergaan, en de elementen, brandend van hitte, zullen worden ontbonden; ook de aarde en de werken daarin zullen worden verbrand.' Wij moeten dit niet verwarren met de komst van de Heer voor Zijn heiligen, en zelfs niet met Zijn nagesprek met hen en het oordeel dat over de aarde zal plaatsvinden wanneer Hij verschijnt. Wij hebben, zoals wij weten in de na-openbaring, juist het interval gemeten dat zal zijn tussen dit oordeel van de levenden en het oordeel van de doden voor de grote witte troon; en het is in verband met dit laatste, zoals Petrus hier ook spreekt, dat de aarde en haar werken zullen worden verbrand. Wij moeten ook het verschil beseffen tussen 'de dag des Heren' en 'de komst van de Heer', en ons niet verwonderen dat 'de dag des Heren' 1000 jaar of langer duurt, als het niet reikt tot in de eeuwigheid.

Het is de dag waarop de Heer opnieuw duidelijk oppermachtig zal zijn, en alle tegenstand tegen Hem met harde hand zal worden neergeslagen. Zo kan het beginnen vanaf de tijd van die verschijning van de Heer zelf, en zo in zijn eerste begin komen als een dief, die de wereld verrast; terwijl, in de loop ervan verder, de aarde zelf wordt onderworpen aan Zijn macht en de dingen in die toestand worden gebracht, klaar voor de komende eeuwigheid die de heerschappij van Christus als Mens over de aarde verordend is te bewerkstelligen. Elke vijand moet worden neergeslagen, en de dood zelf en de schimmen in de vuurzee geworpen; en dan, eindelijk, zonder vijand of kwaad zal 'de dag des Heren' vrede zijn, en niets anders dan vrede. Christus als 'de Vader der eeuwigheid' zal de heerschappij van de vrede voor eeuwig inleiden.

3. Wij komen nu tot de vervulling van de belofte waarop wij wachten. Als wij ernaar uitzien dat de dingen op deze manier worden opgelost, 'wat voor personen moeten wij dan zijn, in heilig gedrag en godsvrucht,' wachtend op en zelfs haastend met verlangen naar de komst van die dag van God waarop dit alles zal plaatsvinden! Daarna, volgens Zijn belofte (we kunnen er geen ander bewijs van hebben dan die zekere en gezegende belofte, dat Woord dat we hier moeten leren vertrouwen of we zullen voor eeuwig worden bedrogen), blijft er voor ons de vreugde over de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde, waarin gerechtigheid woont. Dit is duidelijk een verwijzing naar Jesaja's woord: 'Zie, Ik schep nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, en de vroegere dingen zullen niet meer worden herdacht, noch in gedachten komen.'

Het is maar een blik, want de profeten van het Oude Testament schijnen, afgezien hiervan, nooit verder te gaan dan dat koninkrijk dat wij inderdaad 'duizendjarig' hebben leren noemen, als zijnde op deze wijze voor ons afgebakend. Voor Israël was er niet zo'n noodzakelijke beperking; er was een helder tafereel voor hen waarop hun ogen moesten rusten, in de zekerheid dat wat daarachter zou komen alleen maar extra zegen kon zijn; en de profeet gaat hier onmiddellijk verder met te spreken over Gods schepping van 'Jeruzalem tot vreugde en haar volk tot blijdschap', in bewoordingen die heel duidelijk de aanwezigheid van zonde impliceren, en dus niet een aarde waarop gerechtigheid woont, niet daardoor gekenmerkt. Maar we moeten daarom niet het aparte karakter uit het oog verliezen van datgene wat de apostel hier met goddelijk inzicht naar voren brengt als wat werkelijk definitief zou zijn - een absoluut 'nieuwe hemel en nieuwe aarde'.

We hebben nog een verwijzing ernaar in Jesaja, en dat is waar de Heer belooft dat zoals de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde die Hij zal maken, voor Hem zullen blijven, zo ook Israëls zaad en hun naam zullen blijven. Dit wordt door velen natuurlijk zo opgevat dat de nieuwe aarde zelf hier dus alleen spreekt van een tijdelijke, dat wil zeggen van de duizendjarige toestand. Als dat zo is, is dat duidelijk in strijd met wat Petrus ons er hier van geeft, want het is duidelijk dat de ontbinding van de hemelen en de aarde die er nu zijn, dient voor het binnenbrengen van een volmaakte toestand die daarop zal volgen. Het beeld dat wij hebben in het boek Openbaring is hiermee volledig in overeenstemming. We hebben dus alleen het alternatief, dat dit een absolute belofte van God is, dat niet alleen de gezegenden van Hem in Israël voor altijd onder de gezegenden zullen blijven (wat

natuurlijk waar zal zijn), maar dat hun eigenlijke zaad en naam zullen blijven. Hier is dan natuurlijk de bewering dat Israël niet slechts een tijdelijke plaats heeft als een speciaal volk van Hem op aarde, maar dat het voor altijd zo'n plaats zal hebben.

Maar dit brengt voor velen een moeilijkheid met zich mee. Er is vaak bij stilgestaan dat wanneer op de nieuwe aarde 'de tabernakel van God bij de mensen zal zijn en Hij bij hen zal wonen', de naties zullen zijn verdwenen, met alle onderscheidingen die daarbij horen. Het is nu voortaan alleen God en mensen. Kunnen we dit echter zo ver doordrukken? Precies hetzelfde is gedacht met betrekking tot het gezelschap van de verlostten in de hemel, zoals we weten. Men heeft gedacht en beweerd dat zij allen één gezelschap zijn. Ondanks het onderscheid dat wij zien in een passage als die in de twaalfde van Hebreëën, waar 'de geesten der rechtvaardigen die volmaakt zijn geworden' (duidelijk door opstanding) worden onderscheiden van 'de vergadering der eerstgeborenen wier namen in de hemel geschreven zijn', wordt zo algemeen aangenomen dat de Gemeente, die het lichaam van Christus is, datgene is wat door alle geslachten heen is blijven bestaan, en dat daarin allen zijn opgenomen die vanaf het begin hebben geloofd, dat men het ongerechtvaardigd acht te spreken over een onderscheid als hier wordt geïmpliceerd.

Maar zeer velen hebben nu anders leren denken, en de passage zelf die spreekt van 'de vergadering van eerstgeborenen' moet noodzakelijkerwijs een aantal nakomelingen inhouden, die daarom niet tot deze vergadering behoren. Men kan misschien zeggen, dat dit de duizendjarige heiligen zijn. Toch is er een onderscheid toegelaten onder de verlostten. Maar men kan zich afvragen of de

eerstgeborenen dat zijn in tijd, of eerder in plaats. Israël is, zoals wij weten, Gods eerstgeborene op aarde geweest, en deze 'eerstgeborenen in de hemel' staan duidelijk tegenover de 'eerstgeborenen op aarde'. Wanneer God zelfs profetisch over Christus zegt: 'Ik zal Hem tot Mijn eerstgeborene maken, hoger dan de koningen der aarde', gaat het duidelijk om voorrecht en waardigheid, en niet om tijd.

Ook onder de engelen, hoewel in deze passage in Hebreeën over hen wordt gesproken als 'de universele verzameling', zijn wij toch gewend onderscheid te maken - autoriteiten, vorsten en machten, wat daar ook in mag liggen. Het onderscheid tussen aardse en hemelse heiligen moet blijven bestaan. Als er een nieuwe aarde is voor hen die op aarde zijn, hebben de hemelse heiligen daar niet hun deel. Er is dus geen antecedent argument tegen het feit dat Israëls naam voor altijd blijft bestaan in verband met de nieuwe aarde. De verlostten zullen allen verlost zijn. De kinderen van God zullen allen kinderen zijn; maar als het God behaagt dat alles wat Hij in Israël heeft gewrocht, op deze wijze bewaard blijft, als een gedenkteken voor altijd, wat is er dan om over zoiets te struikelen? In elk geval, als de 'nieuwe hemelen en de nieuwe aarde' precies betekenen waar de apostel hier over spreekt, dan wordt het door de profeet positief verklaard dat Israëls zaad en naam zo lang zullen blijven bestaan. Wij hebben geen enkele reden om te zeggen dat de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde eenvoudigweg duizendjarig zijn.

Naar welke andere belofte kan Petrus hier verwijzen dan die in Jesaja? Er is geen andere; en de apostel geeft dit duidelijk aan, niet als een nieuwe openbaring, maar als de vervulling van Gods woord van vroeger. We hebben dus geen ander alternatief dan het te nemen

zoals het staat. De afstand tot God zal inderdaad voorbij zijn. Die woorden van openbaring, 'De tabernakel van God zal bij de mensen zijn, en Hij zal bij hen wonen,' zijn de verzekering dat nu, wat altijd in Gods hart is geweest, wat wij hebben gezien als geopenbaard in Christus zelf onder de mensen, Immanuël, - eindelijk volledig zal worden verwezenlijkt. Er zal nergens afstand zijn; maar dat houdt niet in dat er geen verschillen zullen zijn, wat, als het wordt volgehouden, op de meest volledige wijze moet worden benadrukt - geen verschil tussen de Gemeente en de heiligen van het Oude Testament; geen verschil tussen de hemelse heiligen en de aardse; en dit zou natuurlijk eindigen in wat de gedachte van velen is, dat de nieuwe aarde de uiteindelijke verblijfplaats van al deze zal zijn, en dat het Nieuwe Jeruzalem zelf daarom uiteindelijk zijn uitgesproken hemelse karakter moet verliezen. De Schrift leidt hier zeker niet toe, noch rechtvaardigt zij dit. De zegen van allen zal volmaakt zijn, maar er zullen toch duidelijke cirkels van zegen zijn.

Nog een opmerking over de uitdrukking zelf: 'nieuwe hemelen en een nieuwe aarde'. De hemelen hier zijn eenvoudig de hemelen van de aarde zelf, dat wil zeggen alles wat verbonden is met het uitspannel van de tweede dag. De hemelen hebben te duidelijk met de aarde te maken om in enige beschrijving van de uiteindelijke verandering te worden weggelaten. De hemelen heersen over de aarde, en zijn dus van nature veranderd in overeenstemming met de nieuwe toestand van de dingen op de aarde. Zoals wij ze verbonden vinden in het scheppingsverhaal in Genesis, zo vinden wij ze ook hier aan het slot verbonden. De nieuwe aarde, laten we niet vergeten, is nieuw in dezelfde zin dat de mens in Christus een nieuwe mens is - niet een nieuw individu. Het is dezelfde persoon die de zondaar was en nu de

heilige is, maar er is een geheel nieuwe toestand. Het millennium is, zoals we in Titus hebben gezien, de vernieuwing van de aarde; maar dat is niet de opmaat tot haar loutere vernietiging.

Integendeel, het is de eerste stap naar blijvende zegen en de verandering van hemel en aarde; want de komst van het nieuwe is als de verandering van het lichaam van de heilige, wanneer het lichaam zelf wordt ontbonden en alles lijkt te vergaan, de elementen ervan in alle richtingen verspreid; en toch is er een opstanding van de doden. De grote voorwaarde voor zegen wordt aangekondigd. Gerechtigheid moet de basis van alles zijn, en blijvende gerechtigheid op de nieuwe aarde betekent blijvende zegen.¹³ Welk hart dat heeft geweten wat het is om 'te hongeren en te dorsten naar gerechtigheid' moet niet met verwachting uitzien naar die tijd? 'Daarom,' zegt de apostel, 'daar gij deze dingen verwacht, weest ijverig om van Hem gevonden te worden in vrede, zonder vlek en onberispelijk.' Hoe ongeschikt voor het zoeken naar deze toestand van volmaakte gerechtigheid zou de minste laksheid ten opzichte daarvan nu zijn!

13 We hebben drie verschillende relaties van gerechtigheid in verband met drie tijdperken. In het huidige tijdperk is het de basis waarop de genade regeert - 'Alzo zou de genade door gerechtigheid kunnen heersen' (Rom. 5:21). In het kruis en de opstanding van onze Heer is Gods gerechtigheid geopenbaard en gerechtvaardigd, en een goddelijke basis gelegd waarop genade kan heersen. Tijdens het Millennium zal gerechtigheid heersen (Jes. 32:1). Niet langer zal er geduld zijn voor de goddelozen, maar een snelle en zekere vergelding zal vallen op de ongehoorzamen. Tijdens het eeuwige tijdperk zal er geen behoefte zijn aan onderdrukking van het kwaad, want er zal geen kwaad zijn, behalve in het eeuwige gevangenhuis van Satan en de verlorenen. Maar gerechtigheid zal wonen, haar huis hebben, in de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde. - S.R.

4. Maar de apostel sluit nog met het woord van waarschuwing. Wij moeten er rekening mee houden, zoals hij ons opnieuw herinnert, dat de lankmoedigheid van de Heer redding is. Dat is zijn betekenis daarin. Het is geenszins het verdragen van het kwaad, en we moeten het niet gebruiken als argument voor enige verdraagzaamheid van onze kant ten opzichte van wat in strijd is met Hem. De vrucht van deze lankmoedigheid zijn wij, ieder van ons; daarom mogen wij ons er best in verheugen. En Petrus heeft hier een tedere verwijzing naar die geliefde broer, Paulus, aan wie het evangelie van verlossing op verheven wijze was toevertrouwd. Het is misschien de enige passage in het Nieuwe Testament waarin we de lof van een geïnspireerde apostel door een andere vinden. Hoe geschikt is het hier, waar er, zoals wij weten, een ogenblik een schijnbare breuk was, die de mensen op hun manier hebben bewerkt tot een strijd tussen twee tegenstrijdige systemen - christelijke beide, en die uiteindelijk, door een of ander compromis, moesten worden samengebracht en gelast tot één.

Petrus' woorden hier zijn zeker in goddelijke wijsheid bedoeld om aan een dergelijke gedachte tegemoet te komen, en de brief aan de Hebreëen zelf is waar Petrus in dit geval naar verwijst. 'Volgens de wijsheid die hem gegeven is,' zegt hij, 'heeft hij u geschreven.' Toch waren hier vooral, zoals we weten, enkele van die moeilijk te begrijpen dingen die vooral door Joden, in meer of mindere mate, in al zijn brieven zouden worden aangetroffen. Dat doet in Petrus' ogen blijkbaar niets af aan de wijsheid ervan. Er zijn er die ze tot hun eigen ondergang doorworstelen, maar zij moeten ze daartoe doorworstelen, en zij die dat doen zijn de ongeschoolden en de slecht ingewijden - de mensen dus die hun hart niet werkelijk hebben gebogen voor de

vaststaande waarheid, en hun ziel niet hebben onderworpen aan de tucht ervan.

De vernietiging kon niet anders komen van de gezegende Schriften, de getuigen van de volheid van Gods liefde voor de mensen; maar zelfs degenen die werkelijk van Hem zijn, hebben de vermaning nodig. God werkt op deze wijze, door Zijn vermaningen; en de apostel gebiedt hen, deze dingen tevoren wetende, ervoor te waken dat zij, meegesleept door de dwaling der goddelozen, niet van hun eigen standvastigheid afvallen. Hij keert hier in zijn laatste woorden terug naar datgene waarmee hij de brief begon. Als zij niet willen vallen of meegesleept worden, moeten zij 'groeien in genade en in de kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus'. Zij moeten meer en meer de genade leren kennen die in Christus tot uitdrukking komt; want groei in genade is zeker, aan de andere kant, maar groei in de kennis van de Heer en Redder. In die kennis, heeft Hij ons in het begin gezegd, worden alle dingen gevonden die tot het leven en de godsvrucht behoren. 'Aan Hem,' daarom, 'zij de heerlijkheid, nu en voor altijd.'¹⁴

14 De meesten hebben de duidelijke overeenkomst opgemerkt tussen het tweede hoofdstuk van de tweede Petrus en de brief van Judas. Ongeloof zou de inspiratie in een kwaad daglicht stellen door te beweren dat het ene slechts een kopie is van het andere. Maar het geloof ziet alleen perfectie in het woord van God, en waar er moeilijkheden zijn, zoekt het naar speciale redenen daarvoor. Het is zeer waarschijnlijk dat een van de schrijvers de woorden van de andere voor zich had, en door de Geest van God werd geleid om dezelfde illustraties te gebruiken wanneer hij over dezelfde toestand sprak. Maar de verschillen tussen de twee gedeelten zijn ook duidelijk gemarkeerd. - S.R.

Bijlagen

Bron

4-1 2 Peter. The Notes from the Numerical Bible. 4 The Catholic Epistles

Publishers: Loizeaux Brothers, 1 East 13th Street, New York. The Bible Truth Press, New York.

https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/Numerical_Bible/

Vertaald met www.DeepL.com/Translator door Adrie Straver (2023).

Enkele vertaalcorrecties door: Adrie Straver / Jan Paul Spoor

Volgorde en indeling van de Bijbelboeken

Het Oude Testament

1. DE WET

1. Genesis
2. Exodus
3. Leviticus
4. Numeri
5. Deuteronomium

2. DE HISTORISCHE BOEKEN

1. Jozua
2. Richteren
Ruth
3. Koningen
Eerste boek (Samuel)
Tweede boek (Koningen)
4. Gevangenschap boeken
Ezra
Nehemia
Esther
5. Kronieken

3. DE PROFETEN

1. Jesaja
2. Jeremia
Klaagliederen
3. Ezechiël
4. Daniel
5. De kleine Profeten
 1. *Hosea; Amos; Micha*
 2. *Joel; Obadja; Jona*
 3. *Nahum; Habakkuk; Zefanja*
 4. *Haggai; Zacharia; Maleachi*

4. DE PSALM BOEKEN

1. De Psalmen
2. Job
3. Hooglied
4. Prediker
5. Spreuken

Het Nieuwe Testament

1. DE EVANGELIEËN

1. { Mattheüs
 { Markus
 { Lukas
2. Johannes

2. DE HANDELINGEN

3. DE BRIEVEN VAN PAULUS

- { Romeinen
 { Galaten
1. { Efeziërs
 { Kolossenzen
 { *Filemon*
 { Filippenzen

 { Thessalonicenzen
 { *Eerste brief*
 { *Tweede brief*
 { Korinthiërs
 { *Eerste brief*
2. { *Tweede brief*
 { Hebréeën
 { Timotheüs
 { *Eerste brief*
 { *Tweede brief*
 { Titus

4. DE ALGEMENE BRIEVEN

1. Petrus
Eerste brief
Tweede brief
2. Jakobus
3. Johannes
Eerste brief
Tweede brief
Derde brief
4. Judas

5. OPENBARING

Betekenis van de cijfers

De reden voor de betekenis moet worden gezocht in eerdere delen, met name in

Bijlage II. in het boek over de Psalmen.

- 1** Eenzaamheid, singulariteit, uniciteit; eenzaamheid, onvruchtbaarheid. Toereikendheid, macht, onafhankelijkheid, trots, rebellie. Identiteit, onveranderlijkheid, consistentie, eeuwigheid, waarheid, kennis.
- Eenheid* Eenheid, eenheid, harmonie, gelijkmoedigheid, integriteit, rechtschapenheid, gehoorzaamheid, overeenstemming, vrede.
- Voorrang* Suprematie, leiderschap, heerschappij; begin, oorzaak, gelegenheid, bron, stichting, grond, pleidooi.
- Combinaties van betekenissen* Leven, persoonlijkheid, wil. Keuze, verkiezing. Genade. God, Almachtig, Eeuwig, Jahweh, Vader.
- 2**
- Relatie* Hulp, ondersteuning, bevestiging, zekerheid, competente getuigenis. Detachering, behoud, bevrijding, redding. Dienst. Toevoeging, toename, groei; vooruitgang, beweging, activiteit. Gehechtheid, liefde, verlangen, gebed. Vereniging, partnerschap, gemeenschap.
- Tweede* Afhankelijkheid, geloof. Minderwaardigheid, nederigheid, vernedering, onderwerping.
- Vershil* Diversiteit, contrast; tegenstrijdigheid, oppositie, conflict, vijandschap. Dubbelzinnigheid, dubbelhartigheid, bedrog.
- Deling* Scheiding, analyse, differentiatie, onderscheidingsvermogen; oordeel, wijsheid; zicht. Verval, dood, ontbinding. Christus, tweede persoon, God en mens, tweede mens, woord van God, getuige, Verlosser, Dienaar. Kruis. Ziel. Vrouw.
- 3**
- Drie dimensies* Stevigheid; werkelijkheid, verwerkelijk, vervulling, volheid; manifestatie. Heiligdom; glorie, lof. Naam.
- Drie rechte lijnen omsluiten een ruimte* Apart zetten voor een doel; specialisatie, heiliging, heiligheid; transformatie. Woonplaats, bezit, deel. Huwelijk. Verbod.

<i>De derde lijn van een driehoek keert terug naar de eerste</i>	Opstanding; terugkeer, opwekking, herstel; reproductie. Geest.
4	Toegeeflijkheid, zwakte; zachtmoedigheid, barmhartigheid. Falen, testen; ervaring; vergankelijkheid, verandering. Schepsel, aarde, wandel op aarde, wereld.
5	God in de regering; capaciteit, verantwoordelijkheid, oefening, weg en einde; voorwaarden. Zwak met de Sterke; Mens met God; Immanuël.
6	Manifestatie van de volheid van het kwaad. Werkweek; limiet, discipline; meesterschap, overwinnen.
7	Volledigheid, perfectie; rust.
8	Nieuw in tegenstelling tot het oude.
10	Gewoon 5 maal 2
12	De duidelijke heerschappij van God.